

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višjega sodnika mag. Damjana Gantarja, ob sodelovanju višjih sodnic svetnic mag. Darinke Dekleva Marguč in Alenke Belič kot članic senata ter pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Inštitut za varovanje zdravja Republike Slovenije, Trubarjeva 2, Ljubljana, ki jo po pooblastilu v.d. direktorice Ade Hočevar Grom zastopa odvetnik mag. Borut Kariž, Trdinova 7, Ljubljana, proti toženi stranki Informacijski pooblaščenec, Vošnjakova 1, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke zoper odločbo tožene stranke št. 021-49/2006/3 z dne 21. 6. 2006, na nejavni seji dne 28. 12. 2009

o d l o č i l o :

Tožba se zavrne.

O b r a z l o ž i t e v

Tožena stranka je z izpodbijano odločbo odločila o pritožbi družbe City Express d.o.o., Gregorčičeva 23, Ljubljana, zastopani po odvetnici Jani Kapelj iz Ljubljane, zoper odločbo Inštituta za varovanje zdravja RS (v nadaljevanju IVZ), sedaj tožeče stranke, št. 400-037-73/04-46/06 z dne 20. 2. 2006, tako da je pritožbo zavrnila v delu, v katerem pritožnik zahteva dostop do dveh dokumentov, in sicer zapisnika IVZ z dne 24. 2. 2005 in dopisa IVZ z dne 23. 2. 2005, v preostalem delu pa je pritožbi ugodila in navedeno prvostopno odločbo odpravila ter zadevo vrnila prvostopnemu organu v ponovno odločanje. Hkrati mu je naložila povrnitev pritožnikovih stroškov v višini 60.390,00 SIT, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi. V obrazložitvi navaja, da je pritožnik dne 20. 12. 2005 zahteval vpogled in fotokopije spisne dokumentacije vseh javnih naročil malih vrednosti ter odločb in sklenjenih pogodb, katerih predmet je prevoz zdravil za območje celotne Republike Slovenije za obdobje od 13. 8. 2004 do 20. 12. 2005 ter spisno dokumentacijo vseh „pilotskih projektov“ ter odločbe in sklenjene pogodbe, katerih predmet je prevoz zdravil za obdobje od 13. 8. 2004 do 20. 12. 2005, vključno z dokumenti, ki jih je pritožnik podrobno opredelil, sklicujoč se na dopis IVZ z dne 23. 2. 2005. Z naknadno vloženo vlogo z dne 25. 1. 2006 pa je dodatno zahteval izročitev fotokopij dveh dokumentov in sicer zapisnika IVZ z dne 24. 2. 2005 in dopisa IVZ z dne 23. 2. 2005, oba št. 400-037-73/04. Prvostopni organ je obe pritožnikovi zahtevi zavrnil z odločbo št. 400-037-73/04-46/06 z dne 20. 2. 2006, z obrazložitvijo, da je očitno, da prosilec Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ, Uradni list RS, št. 24/03 in nadaljnji) zlorablja za nezakonito pridobivanje premoženjske koristi (stroški postopka brez zakonske podlage) in nadlegovanje organa, ki je ustanovljen za opravljanje določenih javnih

funkcij, pomembnih za zdravje prebivalcev Slovenije, prosilec pa pod pretvezo dostopa do informacij javnega značaja skuša nezakonito pridobiti zaupne informacije o konkurenci, kar je v nasprotju z namenom ZDIJZ. Pri tem gre tudi za nezakonito uveljavljanje pravic v škodo drugih in je v nasprotju z javno koristjo, zaradi česar je upošteva 7. člen Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP, Uradni list RS, št. 80/99 in nadaljnji) v zvezi z 22. členom ZDIJZ njegovi zahtevi prvostopni organ zavrnil, vključno z zahtevo za povrnitev stroškov postopka, saj ne priznava stroškov, ki so nastali z zlorabo pravic. V nadaljevanju obrazložitve tožena stranka povzema pritožnikove navedbe v pritožbi zoper navedeno prvostopno zavrnilno odločbo, v kateri je pritožnik uveljavljal pritožbene razloge kršitve pravil postopka, zmotne uporabe materialnega prava in nepopolno ter zmotno ugotovljenega dejanskega stanja. V pritožbi je še navedel, da ne zanika dejstva, da je od prvostopnega organa prejel tako zapisnik z dne 24. 2. 2005, kot tudi dopis z dne 23. 2. 2005, vendar ju ni prejel kot informaciji javnega značaja, temveč kot obvezna dokumenta v postopku po določilih Zakona o javnih naročilih (ZJN-1, Uradni list RS, št. 36/04 in nadaljnji). Navedena dokumenta je prejel v postopku oddaje javnega naročila prvostopnega organa, ki je porabnik proračunskih sredstev, drugih dokumentov pa ni imel možnosti vpogledati. Ugoditev njegovi zahtevi bo omogočila transparentnost porabe javnih sredstev ter preprečevanje morebitnih zlorab, pritožnik pa meni, da ima kot davkoplačevalec pravico vedeti, kako se trošijo proračunska sredstva. Morebitna nezadostna kadrovska sestava prvostopnega organa po mnenju pritožnika ne more biti razlog za zavrnitev njegove zahteve. Poudarja, da so vsa njegova pravna dejanja potrebna zaradi zavarovanja njegovih interesov in njihov namen ni bil pridobivanje kakršnihkoli premoženjskih koristi z namenom zlorabe pravic ali povzročanje škode tretjim ali prvostopnemu organu. Zaradi nezakonitega ravnanja le tega pa pritožnik meni, da je upravičen tudi do povračila stroškov zastopanja v skladu z Odvetniško tarifo. V nadaljevanju obrazložitve tožena stranka navaja razloge za svojo presojo, da je pritožba delno utemeljena, pri čemer opredeljuje pojem informacije javnega značaja sklicujoč se na določila 2. odstavka 39. člena Ustave v povezavi s 1., 2., 4. in 5. členom ZDIJZ, katerega namen je zagotavljanje javnosti in odprtosti delovanja državnih organov, iz katerih izhajata dve temeljni funkciji pravice do informacij javnega značaja, in sicer demokratična in nadzorna funkcija. Po presoji pritožbenega organa je prvostopni organ pri svoji odločitvi napačno uporabil ZDIJZ, ki v 1. odstavku 6. člena taksativno določa 11 izjem, ko lahko organ prisilcu dostop do zahtevane informacije zavrne, pri čemer mora ugotoviti obstoj morebitne izjeme in jo konkretno izkazati, ob restriktivni razlagi zadevne zakonske določbe, pri čemer ne zadostuje, da organ obstoj določene izjeme zgolj zatrjuje. Kot neutemeljene zavrača argumente prvostopnega organa o velikem številu zahtevanih dokumentov, saj le-to samo po sebi ne more predstavljati izjeme od dostopa do informacij javnega značaja, kot temeljne človekove pravice. Stroške posredovanja informacij mora plačati prosilec, upošteva določila Uredbe o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja (Uradni list RS, št. 76/05, v nadaljevanju Uredba), zato dejansko nastali stroški, ki jih organ zaračuna prisilcu, ne predstavljajo zakonskega razloga za zavrnitev zahteve za dostop do informacij javnega značaja. Z nasprotnim stališčem bi bila uvedena nova izjema oz. izključitev od prosto dostopnih informacij javnega značaja, s čimer bi prišlo do razveljavitve pravice dostopa, kar ni v skladu z namenom zakonodajalca, saj so izjeme od dostopa do informacij javnega značaja predpisane le z določili ZDIJZ. Pri tem drugostopni organ opozarja na določila 17. člena ZDIJZ, po katerem obliko zahtevanih informacij določi prosilec, ki v zahtevi za dostop opredeli način, na katerega se z vsebino zahtevane informacije želi seznaniti tako, da se lahko odloči za vpogled, prepis, fotokopije ali elektronski zapis. V zvezi z navedbo pritožnika, ki ne oporeka, da je od prvostopnega organa že prejel dva dokumenta, in sicer zapisnik IVZ z dne 24. 2. 2005 in dopis IVZ z dne 23. 2. 2005, drugostopni organ ugotavlja, da dostop do navedenih dokumentov prisilcu ni bil preprečen, prav tako pa mu pravica do dostopa do teh dokumentov ni bila kršena kako drugače, v obravnavani zadevi pa je bistveno, da prosilec z zahtevanimi dokumentoma že razpolaga, zato v tem delu zahteve ne more imeti več pravo varstvene potrebe, da bi od prvostopnega organa ponovno prejel taista dokumenta, zato v tem delu zahteve ne uživa pravnega varstva in njegova pritožba v tem delu ne more biti uspešna. Na tej podlagi je drugostopni

organ v navedenem delu pritožbo zavrnil ob upoštevanju določila 3. odstavka 248. člena ZUP, na podlagi ugotovitve, da je bil izrek prvostopne odločbe v tem delu sicer zakonit, vendar obrazložen z napačnimi razlogi. Dalje v svoji obrazložitvi drugostopni organ podrobneje pojasnjuje določilo 7. člena ZDIJZ, ki ureja institut delnega dostopa do informacij javnega značaja, ki ga mora prvostopni organ z ustrežno skrbnostjo in preučitvijo dokumentov upoštevati pri odločanju o tem, ali posamezen dokument predstavlja informacijo javnega značaja, ali gre za obstoj izjeme od dostopa v skladu s 1. odstavkom 6. člena ZDIJZ. V zvezi z odločitvijo prvostopnega organa glede stroškov postopka, ki jih prvostopni organ ne priznava iz razloga, ker naj bi nastali z zlorabo pravic, tožena stranka ugotavlja, da določila 2. odstavka 15. člena ZDIJZ glede postopkovnih pravil, ki jih ZDIJZ ne ureja, napotuje na subsidiarno uporabo določb ZUP, vključno z določili 53. in 54. člena ZUP ter 114., 118. in 213. člena ZUP, po katerih ima stranka v postopku lahko pooblaščenca, njegova dejanja v postopku, ki jih opravi v mejah pooblastila stranke, pa imajo enak pravni učinek, kot če bi jih opravila sama stranka. Zato je prosilec v postopku upravičen imeti odvetnika, ta pa je za svoje delo v skladu z določili 213. in 114. ter 118. člena ZUP upravičen terjati plačilo. Zato je v konkretnem primeru povrnitev zahtevanih stroškov utemeljena, in sicer v višini, ki jo v nadaljevanju podrobno specificira. Organ druge stopnje v nadaljevanju izpodbijane odločbe navaja, da je po 3. odstavku 251. člena ZUP pritožbi ugodil v delu, ki se nanaša na informacije, ki jih prosilec še ni pridobil. Zato je sporno prvostopno odločbo odpravil ter zadevo vrnil v ponovno odločanje prvostopnemu organu, ki bo hitreje in bolj ekonomično odpravil ugotovljene pomanjkljivosti postopka, zlasti pa prosilcu omogočil dostop za vse informacije javnega značaja, ki ne spadajo v okvir enajstih izjem iz 1. odstavka 6. člena ZDIJZ ter vsebinsko pojasnil, zakaj bi določeni dokumenti, ki niso pogoj ali merilo, utegnili predstavljati poslovno skrivnost, in obrazložil, kakšna škoda bi ob njihovem razkritju lahko nastala, pri ponovnem odločanju pa bo upošteval razlago in napotke drugostopnega organa ter v zadevi ponovno odločil v 30-ih dneh po prejemu zadeve v ponoven postopek, tako da bo bodisi izdal novo odločbo, bodisi ugodil zahtevi za dostop do informacij javnega značaja; v tem primeru zadostuje, da organ o tem napravi uradni zaznamek upoštevajoč 1. odstavek 22. člena ZDIJZ.

Tožeča stranka v tožbi, ki jo vlaga ob sklicevanju na 31. člen ZDIJZ, uveljavlja tožbene ugovore nepravilne uporabe materialnega prava, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in ničnosti izpodbijane odločbe, ker da le ta sploh ne vsebuje utemeljitvenih razlogov ali pa so le ti sami s seboj v nasprotju. V tožbi opisuje potek postopka na podlagi zahteve vlagatelja z dne 21. 12. 2005, dopolnjene dne 25. 1. 2006, in posebne zahteve z dne 25. 1. 2006, ki so bile obravnavane v kontekstu ostalih vlagateljevih ravnanj, iz katerih je očitno, da zlorablja ZDIJZ za nezakonito pridobivanje premoženjske koristi (stroški postopkov brez zakonske podlage) in nadlegovanje tožnika, ki je ustanovljen za opravljanje določenih javnih funkcij, pomembnih za zdravje prebivalstva. Pri tem gre za poskus nezakonite pridobitve zaupnih informacij o poslovni konkurenci pod pretvezo dostopa do informacij javnega značaja, kar je v nasprotju z namenom ZDIJZ in pomeni nezakonito uveljavljanje pravic v škodo drugih ter v nasprotju z javno koristjo, zaradi česar je prvostopni organ, sedaj tožeča stranka, v svoji odločbi upoštevaje 7. člen ZUP v povezavi z 22. členom ZDIJZ vlagateljevi vlogi zavrnil, vključno s stroškovno zahtevo vlagatelja, ki po mnenju tožeče stranke nima podlage v zakonu in pomeni poskus okoriščenja vlagatelja oz. njegove odvetnice iz javnih sredstev, saj po ZDIJZ lahko zahteva informacije javnega značaja vsakdo brez kakršnihkoli formalnosti in zato ne potrebuje odvetnika. V nadaljevanju povzema navedbe tožene stranke v obrazložitvi izpodbijane odločbe, na podlagi katerih tožeča stranka meni, da se tožena stranka ne opredeljuje do navedb v zadevni prvostopni odločbi, njeni razlogi pa so po oceni tožeče stranke v nasprotju sami s seboj. Tožeča stranka meni, da je tožena stranka napačno uporabila materialno pravo, ker da v izpodbijani odločbi ignorira veljavni pravni red. Opozarja na prepoved zlorabe pravic strank po določilih ZUP, kar velja tudi v primeru dostopa do informacij javnega značaja. Poleg tega meni, da tožena stranka v izpodbijani odločbi zahaja v kontradiktornosti, kar velja za tisti del odločbe, v katerem pritožbo vlagatelja zavrne, ker da to ni v skladu s 1. odstavkom

6. člena ZDIJZ, a se sklicuje na drugačno pravno teorijo, kar pomeni, da del odločbe nasprotuje razlogom, navedenim v drugem delu. Glede stroškov postopka je njena obrazložitev splošno teoretična in se po mnenju tožnika nikjer konkretno ne opredeli do dejstev in dokazov tožeče stranke v zadevni prvostopni odločbi. Nadalje meni, da ni v pristojnosti tožene stranke interpretacija Zakona o javnih naročilih, ki ni povezana s tem, o čemer mora odločati tožena stranka. V zvezi z obrazložitvijo priznanja stroškov postopka vlagatelju tožnik meni, da so razlogi v izpodbijani odločbi zmedeni in jo je zato potrebno spoznati za nično. Tožnik opozarja, da prav širina dostopnosti do informacij javnega značaja lahko ob nepravilni uporabi zakona, neizdelani pravni praksi in prenizki pravni kulturi vodi do očitnih zlorab zakonskih določb, pri čemer tožena stranka po mnenju tožnika napačno interpretira ZDIJZ v smeri, da lahko kdorkoli dostopa do vseh dokumentov javnega organa brez vsakih omejitev, brez da bi pri organu v naprej definiral katere informacije ga zanimajo, na podlagi česar prosilci nato izvajajo de facto revizije celotnih področij delovanja organa. Tako široka interpretacija bi pomenila popolno ohromitev dela državnih organov in drugih zavezancev po ZDIJZ, kar bi ogrozilo opravljanje javnih nalog in s tem prizadelo širši javni interes, ob množični uporabi pa bi lahko takšna interpretacija privedla do finančnega zloma javnega sektorja, ki ni niti kadrovsko niti finančno zmožen vlagateljem omogočati dostop do informacij javnega značaja v obsegu in na način, kot ga definira tožena stranka v izpodbijani odločbi. Pri tem opozarja na obrazložitev predlagatelja ZDIJZ, ki jo je predstavil v Državnem zboru, da ZDIJZ ne bo prinašal dodatnih finančnih obremenitev. Ker je v zakonodajnem postopku opredelitev finančnih posledic vsakega zakona obvezna, je po mnenju tožnika treba slediti volji in namenu zakonodajalca pri interpretaciji zakona. S tega stališča ugotavlja, da naključni prišlek ne more opraviti enoletne revizije poslovanja določenega organa in da to ni namen ZDIJZ. Drugačna interpretacija zakona je po mnenju tožnika absurdna, ker je v evidentnem nasprotju s temeljnim namenom ZDIJZ, na drugi strani pa ni ne prostorsko, ne časovno, ne finančno in tudi ne kadrovsko izvedljiva. Kot neutemeljeno označuje argumentacijo tožene stranke v zvezi z njeno odločitvijo, po kateri lahko vlagatelj vsak dan od organa zahteva vpogled, fotokopijo ali kak drug zapis vedno istega dokumenta in vsakič znova priglaja stroške odvetniškega zastopanja. Pri tem sklicujoč se na primerjalno pravne ureditve, po katerih se je zgledoval tudi zakonodajalec, opozarja na ureditve, po katerih ponavljajočih in iritirajočih zahtev za dostop do informacij javnega značaja, ki se nanašajo na enako informacijo, kot je bila že poprej zahtevana in predložena, pristojni organi sploh ne obravnavajo. Tožnik meni, da bi moral tako stališče zavzeti tudi organ odločanja o pritožbah vlagateljev v Republiki Sloveniji, saj se v nasprotnem primeru zlorabam zakona ne bo mogoče izogniti. Iz tega zaključuje, da je drugačna interpretacija zakona v očitnem nasprotju z voljo zakonodajalca ter slovenskim in evropskim pravnim redom ter bi lahko ogrozila funkcioniranje javnega sektorja. Nadalje kot neutemeljeno označuje navedbo tožene stranke v izpodbijani odločbi, da Uredba predvideva pokritje vseh stroškov, ki bi nastali tožeči stranki tako v pogledu materialnih stroškov, cene storitev posredovanja, kot lastnega dela in amortizacije opreme, saj Uredba za vpogled ne predvideva nobenih stroškov, kopije pa omejuje na 15 SIT za kos, kar ne zadošča niti za pokritje stroškov papirja in kopiranja v katerikoli kopirnici, zaradi česar so trditve tožene stranke po mnenju tožnika pavšalne in absurdne. Po mnenju tožnika je tožena stranka v izpodbijani odločbi docela napačno interpretirala ZDIJZ in Ustavo, ko trdi, da je dostop do informacij javnega značaja osebna pravica, saj Ustava česa takega ne pozna, temveč je osebna pravica zdravje in življenje državljanov, ki pa ne sme biti ogroženo zaradi motenja organov, zadolženih za to področje, za nezakonito pridobitno dejavnosti. Ostale navedbe v izpodbijani odločbi tožnik označuje za brezpredmetne in nepovezane z edinima dvema razlogoma, zaradi katerih je bila s prvostopno odločbo zavrnjena zahteva prosilca za dostop do informacij javnega značaja. Ker po mnenju tožnika tožena stranka svojih navedb v odločbi ni dokazala in ker je napačno ugotovila dejansko stanje ter nepravilno uporabila materialno pravo, odločba pa je glede razlogov sama s seboj v nasprotju, tožnik sodišču predlaga, da jo odpravi. Hkrati zahteva povrnitev stroškov postopka, ki jih tudi specificira.

Tožena stranka je na podlagi 4. odstavka 36. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS, Uradni list RS, št. 50/97 in nadaljnji), ki je veljal v času vložitve tožbe in vse do 1. 1. 2007, ko je stopil v veljavo Zakon o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, v nadaljevanju ZUS-1) sodišču predložila predmetne upravne spise in odgovor na tožbo, v katerem sodišču predlaga, da tožbo zavrne iz razlogov, navedenih v obrazložitvi drugostopne odločbe, ki jih v zvezi s tožbenimi argumenti ponovno navaja in podrobneje obrazlaga.

Državno pravobranilstvo Republike Slovenije kot zastopnik javnega interesa na podlagi 3. odstavka 36. člena ZUS ni prijavilo svoje udeležbe v tem upravnem sporu.

V času vložitve tožbe je veljal ZUS. V konkretnem primeru se navedeni zakon uporablja na podlagi prehodnih določb 104. in 105. člena ZUS-1 v tam določenih okvirih.

Tožba ni utemeljena.

Predmet spora je uvodoma navedena odločba tožene stranke, ki je pritožbi prosilca za dostop do informacij javnega značaja deloma ugodila na podlagi 3. odstavka 251. člena ZUP, deloma pa jo je kot neutemeljeno zavrnila na podlagi 3. odstavka 248. člena ZUP in pri tem navedla svoje, po presoji sodišča pravilne razloge, zaradi katerih je zavrnila pritožbo v delu, v katerem je prosilec zahteval dostop do dveh dokumentov IVZ, sedaj tožeče stranke, in sicer zapisnika z dne 24. 2. 2005 in dopisa z dne 23. 2. 2005. Dejansko stanje glede na navedbe tožnika v tožbi in glede na navedbe tožene stranke v odgovoru na tožbo v zvezi s pravno relevantnimi dejanskimi okoliščinami, med strankama ni sporno, tožnik pa v tožbi ponavlja in izrecno vztraja pri svoji pravni interpretaciji dostopa do informacij javnega značaja, kot izhaja iz sporne prvostopne odločbe. Pri tem meni, da je tožena stranka v izpodbijani odločbi povsem napačno interpretirala določila ZDIJZ, ki so podlaga za dostop do informacij javnega značaja, kot tudi določila Ustave v zvezi z navedbami, da je dostop do informacij javnega značaja osebna pravica. Po presoji sodišča pa je odločitev tožene stranke o pritožbi prosilca zoper navedeno prvostopno odločbo z dne 20. 2. 2006 pravilna in zakonita, prav tako tudi razlogi, ki jih je za odločitev celovito navedla tožena stranka v svoji obrazložitvi, zato jim sodišče lahko sledi in jih v skladu z določbo 2. odstavka 71. člena ZUS-1 ne ponavlja, saj po presoji sodišča ne gre za brezpredmetne navedbe tožene stranke, kot v tožbi zmotno navaja tožnik. Glede na tožbene ugovore pa sodišče le še dodaja, da tožnik zatrjevanih ničnostnih razlogov, zaradi katerih naj bi bilo potrebno izpodbijano odločbo odpraviti, ni niti konkretno opredelil, niti ni obrazložil, kateri izmed zakonsko določenih ničnostnih razlogov iz 1. odstavka 279. člena ZUP naj bi bil v izpodbijani odločbi tožene stranke podan, niti ni svojih trditev obrazložil z razlogi, ki bi kakorkoli kazali na ničnost izpodbijane odločbe. Zato sodišče tožbeni ugovor ničnosti izpodbijane odločbe tožene stranke zavrača kot neutemeljen.

Na pravilnost odločitve v konkretnem primeru ne more niti vplivati sklicevanje tožnika na določila tujega prava (Freedom of Information Act 2000), saj v Republiki Sloveniji Državni zbor sprejema zakone in druge odločitve v okviru zakonske pristojnosti Državnega zbora ob upoštevanju 87. člena Ustave RS, po katerem pravice in obveznosti državljanov ter drugih oseb lahko Državni zbor določa samo z zakonom.

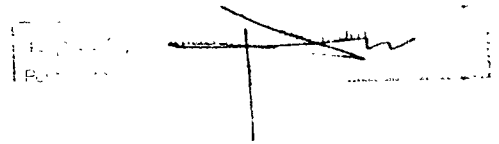
Sodišče je po navedenem ugotovilo, da je bil pravilen postopek pred izdajo uvodoma navedene izpodbijane odločbe, s katero je tožena stranka deloma ugodila pritožbi prosilca za dostop do informacij javnega značaja, družbe City Express d.o.o., Gregorčičeva 23, Ljubljana, zastopane po odvetnici Jani Kapelj iz Ljubljane, in da je izpodbijana odločba, s katero je tožena stranka upoštevala 3. odstavek 248. člena in 3. odstavek 251. člena v povezavi z 2. odstavkom 254. člena odgovorila tudi na vse relevantne pritožbene navedbe, pravilna in na zakonu utemeljena. Zato je tožbo zavrnilo kot neutemeljeno na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1.

Odločitev o tožbi vključuje odločitev o zahtevku za povrnitev stroškov postopka, upoštevaje določila 4. odstavka 25. člena ZUS-1, po katerem trpi vsaka stranka svoje stroške postopka v primeru, kot je obravnavani, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (1. odstavek 73. člena v zvezi s 1. odstavkom 107. člena ZUS-1).

V Ljubljani, dne 28. 12. 2009

**Predsednik senata:
mag. Damjan Gantar, l.r.**

A handwritten signature in black ink is written over a rectangular stamp. The signature is cursive and appears to read 'Damjan Gantar'. The stamp is mostly illegible but contains some faint text.